

Droomde

Usb stick bij je hebben - om normaal leven om te overleven droom

„Ik ben zoo gelukkig, Venry, en zal mijn best doen. Mogen de Goden ons bijstaan, nu hebben wij veel kracht noodig. Nu moeten wij alles weer vergeten, Venry, [alleen aan de duisternis denken](#). [De meesters kunnen tot ons komen](#). Als je weer bij mij bent, praten wij verder. Is mijn vriend gereed?”

„Is er geen tijd om je alles te vertellen, Dectar?”

„Nee, je moet nu alles vergeten.”

„Ik ben gereed, Dectar, en zal je volgen.”

„Kom dan, Venry, spoedig zal je weer bij mij zijn. Denk aan alles en vergeet niets van hetgeen ik je vertelde. Vooral aan de 2rr

moeheid denken, geef je dan geheel over en laat komen wat komen moet. Maak je geheel leeg en dan kunnen zij niets bereiken.”

„Ik ben leeg, Dectar.”

„Je bent prachtig, Venry, na zooveel emoties.”

In de duisternis.

Dectar bracht mij naar het gebouw, waar ik zou worden opgesloten.

Hij keek mij aan en ging heen.

Een priester in een donker gewaad gekleed, trad mij tegemoet, maar sprak geen woord tot mij. Hij bracht mij naar de duisternis, maakte mij duidelijk hoe en waar ik mijn eenvoudig maal zou ontvangen en verdween. In gedachten ving ik zijn onuitgesproken woorden op, want hij was als de dood en een bewaker van de stilte. Het spreken was hem verboden.

Ik was alleen. Nu zou mijn ontwikkeling eerst goed beginnen.

Ik bevond mij thans in die verschrikkelijke ruimte, waar velen krankzinnig uit waren gekomen en weer anderen den dood hadden gevonden. Deze cel was rond. Behoudens een rustbed en mijn persoon was zij geheel leeg. Ik legde mij neer, want ik had heel veel te denken. Toen ik met mijn eigen belevenissen gereed was, stelde ik mij op de duisternis in.

Mijn rustbed stond naar het Westen gekeerd. Dit had een beteekenis.

„Dat bed is niet te verwijderen, het moet daar blijven. Maar blijf zooveel mogelijk in het Oosten.”

Deze gedachten waren niet van mijzelf, mijn leider was op zijn post. Ik ben u heel dankbaar. Ik probeerde toch om het bed te verplaatsen, maar het was niet mogelijk. Op deze plaats was ik gemakkelijker te bereiken en behoeften zij zich niet met geweld in te spannen. Lag mijn organisme met het hoofd naar het Westen, dan was mijn concentratie reeds voor de helft gebroken.

De natuurlijke wetten zou ik opvolgen, thans echter leefde ik in een disharmonischen toestand. Ik vond dit niet eerlijk, doch ik gaf mij gewonnen. Maar mijn ziel vroeg naar afstemming,

212

mijn eigen leven en denken was op het Oosten gericht, niet op het Westen. Dit was geen natuurlijke harmonie, maar het breken

van mijn persoonlijkheid.

Nog was er eenig licht waar te nemen, aanstonds werd het heel duister. In deze hel zou ik zeven dagen en nachten moeten blijven. Gaarne zou ik al mijn krachten willen verbruiken, doch een andere macht wilde dat niet. Ik voelde mij heel krachtig en dacht, dat ik gereed was. Het gevoel van slaap overviel mij. **Ook hier zag ik een astralen muur. De duisternis kwam nader en nader, ik kon bijna geen hand meer voor oogen zien.** Ik begreep ook, dat ik mijzelf moest trachten te redden; in alles werd ik niet geholpen, want dan leerde ik niets. Nu zou ik mij verschillende krachten eigen moeten maken. De werking en de gevaren van „leven en dood” drongen zich reeds aan mij op, omdat mij een doodelijke moeheid overviel. **Ik liet mij gaan en sliep in, maar bleef geestelijk wakker.**

Mijn organisme was nu in slaap, ik zelf leefde er in en was wakker. Dit wonder had ik mij toch eigen weten te maken. Door mijn natuurlijke begaafdheid was mijn wakker-zijn volmaakt. **Ik wachtte nu op de eerste verschijnselen en doorboorde de duisternis.**

Mijn slaap, als het allereerste verschijnsel, werd steeds heviger, een doodelijke moeheid overheerschte mij zelf en mijn stofkleed. De meesters hadden hun concentratie ingesteld. Moe, doodmoe was ik. Als een zieke hing ik in mijn eigen lichaam. Ik gleed er vanzelf uit, doch ik wilde er in blijven. Ik stelde daarom mijn concentratie als tegenwerking in, zoodat ik hun denken en voelen kon volgen. In den slaap wilden zij mij bereiken; als ik doodop was konden zij met mij doen wat zij wilden.

De moeheid, die ik thans voelde, was verschrikkelijk. Ik dacht nu reeds te zullen bezwijken en toch was ik nog maar kort hier en moest het nog beginnen. Hoe heviger mijn moeheid werd, des te krachtiger werden mijn eigen verlangens om wakker te blijven.

Dit spel van wakker zijn en in slaap vallen hield ik vol.

Hoelang ik reeds bezig was, daarvan had ik nu reeds geen begrip meer.

213

Ondertusschen gebruikte ik wat vruchtensap en stelde mij daarna op de natuur in, want ik wilde weten, hoelang ik hier was. Doch de natuur was voor mij afgesloten, voor mij bestond er dag noch nacht, tijd noch zon, niets, alleen duisternis. Ik leefde in hun wereld; hun concentratie en afsluiting waren vernietigend. Aan niets kon ik denken. Mijn eigen voelen en denken werden gesmoord. Ik mocht alleen hen voelen en was hun geestelijke gevangene. De verschrikkelijke gedachten, die zij mij toezonden, moest ik trachten te verwerken.

„Gij zijt onfeilbaar, heeren van Isis, uw concentratie is heel scherp, doch afschuwelijk.”

Ik leerde een wereld van macht en kracht kennen; vanuit hun wereld speelden zij een spel van leven en dood, want hun gedachten gingen nu vormen aannemen. Toen ik dit had verwerkt, kwamen er andere gedachten tot mij. Ik voelde weer de warmte

en ik begreep de beteekenis ervan. Van tijd en ruimte, dag of nacht, had ik geen begrip meer, doch de warmte liet mij voelen wat ik moest doen. Het was mijn eenige mogelijkheid om toch buiten hen om te kunnen denken.

Mijn stoflichaam was een natuurproduct. Mijn eigen lichaam kon mij nu, als denkend en voelend wezen, met de natuur verbinden.

Als ik goed dacht en mij buiten hen om toch kon instellen, dan was het ook voor mij mogelijk buiten hen om te denken en mijzelf te blijven. Het organisme bezat een natuurlijke afstemming, uit het niets was het ontstaan, maar leefde nu op volle kracht en was volmaakt. Indien ik nu die werking volgde en ik werd daarbij geholpen, dan was het voor mij mogelijk buiten hen om toch te kunnen denken en mij tegen hun aanval gereed te maken. Het volgen van deze werking, dat het groeiingsproces beteekende, vergde alles van mij. Geruimen tijd was ik daarmee bezig, toen ik mij één voelde. Nu eerst begreep ik dit wonder.

Vanuit mijn stoffelijk lichaam kwam nu slaap tot mij, het gevoel, dat ieder levend wezen beleeft. Dit gevoel behoorde bij mijn eigen organisme en dwong mij tot inslapen. Doch aan den slaap stelde ik nu tijd en uur vast. Dit is merkwaardig, zoo dacht ik,

214

achter de kaft achter de graf
over meer dan 150 jaar

soms lopen meerdere gedachten lijnen door elkaar dan beetje dingen voor bij laten vliegen
om weer op lijn te blijven

„Denk er om, Venry, ook dit moet je beleven en je eigen bezit worden, of je gaat in die andere wereld ten onder, al zijn je gaven nog zoo groot. In de duisternis moet je het kwade overwinnen en als je daarin slaagt, staat alles voor je open en ben je een meester.

Jaren zijn hier voor noodig om dat te bereiken, maar zij hebben geen geduld, omdat zij reeds geruimen tijd op een dood punt zijn. Zij hebben heel veel wijsheid noodig.

De proef op de schaal zou niet slagen, Venry, hun concentratie bracht je van streek en dat doen zij om je te dwingen hen te volgen. Nu kunnen zij je leegzuigen, als zij dat willen, maar wij zullen ons daartegen wapenen. Zij zijn erger dan wilde dieren, mijn vriend, en veel en veel gevaarlijker.”

De geheime krachten van Isis.

„Kom, wij gaan wandelen, ik heb je nu heel veel te zeggen. Denk er om, Venry, duizenden gedachten stormen daar op je af. In vele werelden zal je komen, waarvan zij het bestaan kennen, maar soms geen besef hebben en dan weer ben je met de werkelijkheid verbonden. Daarom is het zoo afschuwelijk. Maar je gaat nergens op in, de werkelijkheid zal je spoedig kunnen voelen en dan doe je of je heel moe bent.”

„Je bent als een Vader voor mij, Dectar. Hoe kan ik alles ooit goed maken?”

„Je bent mijn broeder, Venry, en ik ken je Vader en Moeder en heb beiden heel lief. Maar je zal ook mij helpen, geef mij mijn krachten terug, ik ben lam. Als ik voel, wat zij willen, Venry, zal ik je waarschuwen. Voor mij geschieden deze dingen te vroeg. Doch ik zei je reeds, zij staan op een dood punt, kunnen niet verder en weten thans geen raad meer. Maar de Pharao vraagt steeds naar nieuwe wijsheid. Ga terug naar je cel, straks kom ik je halen, want je moet heel rustig zijn en je daarop voorbereiden.”

Deze afgrijselijke werkelijkheid maakte mij angstig. Ik knielde neer en bad tot mijn Moeder en Ardaty. Ik zou hem als mijn
149

Vader blijven lief hebben en zond al mijn liefde tot hen.

Wat Christus

102

had beleefd dat zouden ook wij beleven, daaraan te ontkomen was niet mogelijk. Maar die duisternis was verschrikkelijk en toch, daar achter was God. Dat was dus de bedoeling van God geweest, God vroeg alles en dan eerst groeiden die hartebloemen en zouden die bloemen stralen. Dan eerst mocht men die aan de voeten van Christus neerleggen en Gods heilig Kind zou ons niet wegsturen, maar ze in dankbaarheid aanvaarden.

Hij hoorde als het ware in zich zeggen: „Hoe heb ik geleden? Was dit niet voor al mijn kinderen? Vroeg Mijn Vader in den Hemel niet alles, ook het aller, allerlaatste van mij ?” André was overtuigd dat het zoo moest. Wie zijn geliefden op aarde verloor en dit aanvaardde, kon bloemen gaan kweken, als hij zich geheel kon overgeven. Wie het liefste verloor dat hij bezat en

toch dankbaar was, kweekte van die licht uitstralende bloemen en die werden aanvaard. De engelen brachten van die bloemen in alle soorten en dat was zoo wonderbaarlijk, zoo iets hemelsch, dat hij nog niet had gezien. Toch was dit ook voor de menschen op aarde, want daar moest men trachten alles te aanvaarden. Hoe schoon was toch de dood. Hoe kende hij nu den dood. Toch lachte men hem op aarde uit en was hij een fantast, maar eens zouden die lachers al dat gelach terug moeten nemen, wanneer zij voor dat allerlaatste probleem stonden en van de aarde werden weggerukt. Dan lachten zij niet meer en rilden en beefden zij van de werkelijkheid. Neen, hier zouden zij niet meer kunnen lachen, zij zouden neervallen en om hulp vragen en dankbaar zijn dat men met hen sprak. Toch zouden ook zij worden geholpen en wel door de liefdegeesten die bloemen kweekten, om die eens aan Gods Kind te schenken. Door anderen te helpen kweekten zij bloemen en hoe waren deze natuurwonderen? Ze straalden, hij had dit kunnen waarnemen. Hij was zoo dankbaar dat hij dit grootsche gebeuren had mogen beleven en zou daar altijd dankbaar voor blijven.

Jeruzalem lag nu achter hem en hij riep die oude stad nogmaals een vaarwel toe. Als ik op aarde ben gestorven kom ik terug.

Alcar zag hem aan en zeide: „Toch komen wij op deze reis hier
103

nog eenmaal terug, André.

als je in je zelf kijk je stoflichaam als product

en je ziet ergens zwart dan bloemen geesten kweken

om weer achter de dark kleur te zien

teekent dus een anderen binnengaan. Zij, die je zoeven hebt kunnen waarnemen, die hier rond dwalen, zij vielen je aan. Zij zagen aan je afstemming, dat je in deze sfeer niet thuis behoorde. Je voelde hun krachten en daardoor werd je concentratie gebroken. Wanneer je aan je krachten zou hebben gedacht, was er geen mogelijkheid geweest, dat zij je zouden kunnen aanvallen. Zij konden dit doen, alleen reeds door je nieuwsgierigheid. Het beleven van een anderen toestand is de overgang in een andere sfeer. Is je dat duidelijk? Dit toont je dus, dat wij aan deze zijde naar onzen innerlijken toestand, naar onze gevoelskracht handelen, tevens, dat het geesteslichaam het intellect denken is aan deze zijde. Toen ik naast je stond, dus voordat ik heen ging, was alles voor je zichtbaar, nietwaar?"

„Daardoor vond ik alles zoo vreemd, Alcar."

„Alles werd donker om je heen, hetgeen echter niet noodig was geweest, wanneer je maar op je eigen innerlijke kracht was afgestemd. Je handelde onbewust. Onbewust handelen is hier niet mogelijk, daar het vernietiging beteekent. Toen ik in dien anderen toestand overging, waarin onze man zich bevond, liet ik je in je eigen afstemming terugkeeren, waarvoor ik je toch duidelijk waarschuwde. Door mijn krachten zie je en hoor je alles, wat zich in de donkere sferen bevindt. Overal waar wij zijn geweest stelde ik mij op jou in, anders zou je in alles geen onderscheid kunnen maken, ja, niet weten waar je je zou bevinden. Het is dus niet mogelijk voor jou hier af te dalen in een voor jou onbekende sfeer. Daarvoor is het noodig al deze overgangstoestanden te kennen. Je zou hier nog niet kunnen werken, omdat je van je krachten geen gebruik weet te maken. Doch laat het je geruststellen, men moet al deze sferen hebben beleefd, wat beteekent, door bekwam^gidsen te worden geleid, om haar te leeren kennen. Zij, die een hogere sfeer als bezit dragen, kunnen door bekwame leiders afdalen om werk te verrichten. Ook zij, die in de hogere sferen leven, hebben deze school moeten volgen. Anderen echter, die hier geleefd hebben, kennen alle overgangen in de duistere gebieden, tot in de diepste diepten toe. Hier is dus voor noodig ondervinding, de leerschool van aller leven. Hij, dien wij wilden opzoeken, bevond zich in een diepere afstemming dan zij die je zijn aangevallen. Wanneer hij ontwaakt, komt en leeft hij in die afstemming. DaJ ik en hij dus voor je gezicht verdwenen, kwam omdat hij in een nog dieperen toestand leefde, hetgeen van uit jouw afstemming niet was waar te nemen.

Het zijn dus twee toestanden die ineenlopen, evenals hetgeen

ik je hier beneden reeds toonde. Wanneer hij straks ontwaakt, treedt ook hij deze afstemming binnen. Ik heb je in mijn sfeer teruggetrokken en bevrijdde je uit hun handen. Voor de oogen van hen, die je zijn aangevallen, loste je op, hetgeen voor hen een wonder zal zijn. Daardoor weten zij, dat een hogere geest, als zij die overtuiging bezitten, hier vertoefde. Alles kost inspanning en kracht aan deze zijde. Hier kunnen geen stukken worden overgeslagen, zooals op aarde. Het leven in den geest is de ondervinding, wat de ontwikkeling der liefde beteekent. Een engel des lichts kan hier onvoorbereid niet afdalen. Zij kunnen afdalen, maar wanneer zij zich niet willen verbinden, zal ook voor hen alles onzichtbaar zijn. Zoo zullen wij ons alles eigen kunnen maken, wanneer wij het beleven. Zij, die hier hebben geleefd, zijn de leiders voor deze toestanden. Is het wat beter?"

„Ik ben bereid u te volgen. Hebt u hier geleefd, Alcar?"
Alcar glimlachte. „Omdat ik je dit alles kan duidelijk maken?"
„Ik leefde hier niet, André; doch ik vertoefde vele jaren hier beneden, om anderen te helpen. Ik aanvaard, dat wij allen, wie dan ook, in deze toestanden hebben geleefd. Door te evolueeren bevinden wy ons in een andere afstemming. Doch de weg, dien wij hebben afgelegd, zal door de duisternis naar het licht voeren. De spreuk luidt: „Zij, die de duisternis niet hebben gezien, zullen het licht niet waardeeren.”
„Hier heb ik gewerkt, om mijn vrienden te helpen.

als of het licht geluid verdeelt in Krachten bloemen die je niet wilt stuk te getrapt word

Grond onder je voeten die dark Met geestelijke hulp wezens zaadjes planten en groeien tot bloemen en marmer

en die licht kleuren om het geluid dat die kleuren met elkaar heeft

blauwen voetjes
zilvermarmer

plant allemaal bloemen zaadjes in het zwarte

Gebouw uit de grond stampen

als je in je geestelijke lichaam leeft kan je via het silver koord naar je werkelijk lichaam terug gaan

k
maakte dus van je wil gebruik, om aan te toonen, dat de geest een apart lichaam is, dat eeuwig voortleeft. Ook heb ik je geholpen om het zelf te analyseeren, waardoor je alles nog beter zou begrijpen. Ik was het dus, die tot je sprak, doch mijn stem was een andere, die ik voor mij heb laten spreken. In alles heb ik je gesteund en ik heb tevens je moed bewonderd,

kreeg je door mijn inwerking, ik liet je dien droomen. Ik was Franciscus, André. Ik wilde je daardoor aantonen, dat een droom met een geestelijke uittreding niets heeft uit te staan.

Wanneer je niet zou hebben besloten je te laten geeselen, zou ik deze bewijzen niet hebben kunnen geven. Is je dit duidelijk? Ik twijfelde echter niet aan je krachten en willen en ik hield je daarom met dezen toestand verbonden. Ik heb deze verbinding in stand gehouden en wel om vier redenen. In de eerste plaats om aan te toonen, dat de geest een apart lichaam is, dat eeuwig voortleeft. In de tweede plaats om te toetsen, hoe je ons werk begrijpt, dat je in den geest wordt gegeven. Ten derde om je te doen begrijpen, dat zelfkastijding niet de weg is om geestelijke ontwikkeling te verkrijgen, en ten vierde om te bewijzen, dat het spiritisme waarheid is, dat wij, die het stoflichaam hebben afgelegd, leven in een leven van geluk en een intellect lichaam bezitten, dat
\\ 263

ons stoflichaam op aarde voerde en leidde. En dit alles kon ik, omdat je een boek las, waar die zelfkastijding in voor kwam. Wanneer wij instrumenten bezitten met psychische afstemming, kunnen wij de wetenschap van een eeuwig voortleven overtuigen. *Je hebt jezelf op vele vragen antwoord 'gegeven, die je duidelijk voelde. Ik heb je echter weer in den geest verbonden en liet je het fluïdekoord in visionnaire afstemming waarnemen. Is ook dit je duidelijk?'*

André begreep, omdat hij het had beleefd.

„Ik liet je dus waarnemen door je een gedachtenbeeld door te geven. Ik was het licht, dat je waarnam onder het gebeuren. Ik heb je-gesteund, maar liet je toch de volle krachten aanvoelen, het geheel beleven. Ik zal je zeggen hoe het mogelijk is, dat het stoflichaam de geesteservaringen kan overnemen, of met andere woorden, hoe een geeseling in den geest stoffelijk kan inwerken. Dit

„ Ik was het dus, die tot je sprak,
doch mijn stem was een andere, die ik voor mij heb laten spreken. ..

die we als 'n kasteeltje gingen bewonen en waarin we
nu de rotheid van ons zelf mogen aanschouwen.

 2026-05-13 15-24-29.mp4

14 muur

met sultan huis en paradijs

en met mohament in taxi auto alle naar toe rijden

maar Je moet van sultan spullen af blijven

mohament moet ook van onze spullen afblijven

“Here I want to die,” he mumbles again. “Here in this place.” He crawls out of his hole again and moves about, thinking and listening, again immersed into a new world in 228 TODAY

which there is only room for himself. He puts his ear to the ground and listens carefully, but he hears nothing. And yet, it is here, here he shall hear the lost word spoken out, only

here can this happen of all the places on Earth,—only here in Jerusalem and in this place.

Judas remains seeking for the facts of his own life. All those who see him thus are filled with pity for him. He is seeking to solve all the great problems which have made him into that what he is now. But it is all in vain, he cannot find the answers. He is here in order to pray, as he believes, and in order to think. He wants God to take away the terror from him, to make him free from all his thoughts which he cannot lose by himself. Why doesn't God do this? Why not? He thought that he was sure of this, but ... is his feeling and thinking sound? Why doesn't God give him any certainty and rest? The holy Book has not made him any wiser, yes, it is raising a curse within him, he is choking in these writings. Maybe earth can give it to him, can tell him. But how much he may listen, earth is not speaking to him; or maybe she is speaking but his life may be dead? It makes him sad; in his hole in the earth he is imploring God for help. He is a Christian, a child, he says in his prayer. He wants to see and to know and he wants God to take away his pains from him. Without these pains he shall be able to live on. For days and nights Judas remains in prayer and crawls around testingly; strange are the feelings in him. He longs to draw all of Jerusalem to his heart, yes, even to give his life for these people. But why this? Thus his questions are mounting by the hour.

All the pains and questions and distress cannot break his will, he knows that he is able to withstand and thus he slowly learns to know himself more and more. At one time this means wisdom to him, at other times it is only frightfulness and terror. And in Jerusalem he is now considered nothing but a peculiar fellow who is, however, harmless.

JUDAS ISCARIOT 229

Dreamingly he is going through the city, shaking his head and talking to himself. He utters words with a groan: "My Master . . . Oh my Master . . he is heard to say. And Judas does another glance into his former life. He sees himself walking through the streets of Jerusalem and with him there are others whom he knows. And in their midst there is a figure so heavenly and divine, it can only be the Messiah. In this vision Judas dissolves entirely. He sinks down in midst of all the people and remains prostrate moaning and uttering the name of the Messiah. This experience is weighing heavily upon Judas' soul. The bystanders see the ecstasy reflected from his face. Next to him Judas sees now a splendid figure clad in a snow-white robe, shining like the sun.

Out of His eyes eternal light is shining down upon Judas and it fills him and the others with warmth. He does not understand why they all don't kneel down and pray. Why are human beings so unfeeling?

Judas is dreaming a dream. He is asleep and yet awake. In this condition he is going through all these unreal experiences. Then everything disappears and as he opens his eyes he sees all the people standing around and looking at him with devotion. But all these strange eyes are hurting him and he rushes away, far from the people to the safety and quietness of Gethsemane. There he hides in the bushes; he wants to collect himself. That day he beat himself ferociously wherever he could hit his body, and he did not stop until he fell down in exhaustion.

Tired to death, body and soul, he recovers, opens his eyes, but the tortured body cannot hold itself up any more and he closes his earthly eyes for the last time. At this moment his soul which had gone through so many trials receives wings, flies on high, looks around in space and where it is going it wants to think again and seek for itself. Then these eyes also close and Judas does not know anything any more. One of the many worlds which God owns and which have been

230 TODAY

created for the human being received the soul of Judas. This new world rocks him to sleep. He comes to rest and prepares himself for the new birth, for the new life on Earth.

In the Garden of Gethsemane he is found lying, his lips on the ground as if in his last moments he had wanted to hear the answer from there, answers to the many questions regarding himself in the present and in the past. . . .Was he Judas? Several times he had felt it, but it had been too unbelievable for him to accept as truth.

Hoor ik goed? Haar hart klopt als voorheen, alle gevaar is voorbij. Ardaty beleeft een wonder, door Uw concentratie is dat mogelijk.

Leven tot de Ruimte had gesproken en indien hier God Zijn Schepping niet had overzien en boven alles uit, de "Almoeder" geen denken en voelen voor de wedergeboorte had gekend, kan ik u nu reeds zeggen, dat de Schepping dan als een kaartenhuis in elkaar was gestort! Maar dat is nu niet gebeurd en. dat was toch mogelijk geweest, als de harmonie er niet was geweest en vanzelfsprekend de Liefde, anders hadden wij geen leven gekend.

Daarmee willen de meesters ons verbinden. Nee, André, op aarde kent men deze wetten nog niet. Stelt u zichzelf i_n, stemt u af op dit wonder, opdat het tot uw leven zal spreken, is de vraag, die tot mij komt en die ik aan uw leven door heb te geven, wanneer u ook dit machtige wonder wilt overzien. Nader deze harmonische wet door uw liefde, ga schrede na schrede verder, bewijs wat u thans hebt geleerd. In uw leven en onder uw hart zal ook dit wonder zich openbaren!

Ik weet echter, dat u zult weten, wat ik bedoel, mijn broeders. Toch is dit wonder allesomvattend voor uw leven en bewustzijn en de grote gebeurtenis voor de Maan als liefdeleven. Wat zij hier heeft gekund, is voor de gehele schepping, voor elke cel de plichtsbetrachting geworden, de enige en waarachtige mogelijkheid, waardoor het Goddelijke Moederschap aan de eigen verstoffelijking begon en waardoor het liefdeleven naar voren trad.

Dat zijn dan de wetten voor zon en maan, is de liefde voor deze twee rnakrokosmische lichamen en zij legden het in handen van de mens, het dier en Moeder Natuur. Hier zijn deze openbaringen te beleven en te aanschouwen. Intussen kunt u uzelf op het wonder instellen en vragen opwerpen. Hierdoor spreken de reïncarnatie en al die andere levende wonderen, die wij tot dit ogenblik mochten ontleden en beleven.

U, meester Zelandus, kent de wetten van de Ruimte, u hebt uw kosmische bewustzijn in handen gekregen, maar voor André is dat niet zo eenvoudig. Voor hem is het nu moeilijker om deze wetten te beleven, omdat hij nog op aarde leeft en daardoor gevoel achterliet, hetgeen het organisme nodig heeft. **Ik ga even terug naar de aarde om bezit te nemen van zijn organisme, zodat hij zich volkomen in het geestelijke beleven voor deze Ruimte-liefde kan instellen.**

218

Begrijpt u dit, mijn broeders, dan is dat voor André als aardse persoonlijkheid de genade van de meesters. Ik ga dus, u zult deze

wetten beleven en voor uw eigen bewustzijn vaststellen, op eigen kracht. Aanstands kom ik terug; in slechts enkele seconden ben ik op aarde."

Meester Alcar liet ons alleen. Ik kreeg het woord en kon tegen André zeggen en verklaren:

, , Het wonder, André, waarover meester Alcar spreekt, moet in uw leven ontwaken. Ik kan u daarbij niet helpen. Maar de Maan schiep Moeder Aarde. De Maan bracht leven voort. De Maan legde de fundamenteën voor de geboorte en de liefde voor al het leven als eerste fundamente vast. Dát moeten wij volgen. **Het wonder- komt er tot mij- bracht de Maan door de Zon als het vader- en moederschap tot de verstoffelijkte Goddelijkheid. Het vaderlijk gezag van de Ruimte, de Zon, is het machtige wonder tegemoet gekomen en is bewust moederschap geworden. Dat werd- komt er tot mij en ik zie het wonder- de wederopstanding voor al het leven. Het bracht eenheid tot stand en door deze eenheid betreden wij de Ruimtelijke Liefde als wet.** Het heeft tevens eenheid gebracht tussen de planeten en de sterren. Ook de nevelen kregen die wetten te beleven, opdat het vader- en moederschap geen belemmering zou ondergaan om die Goddelijke Liefde te verstoffelijken. Ik geef me aan je leven over, André, pas dan zal het wonder je daarvan alles vertellen." André krijgt thans het hoogste bewustzijn, dat wij in de Ruimte kunnen beleven en het contact is met de Maan als Moeder. Hij gaat onmiddellijk verder en zegt, maar hij voelt dat hij thans op volle kracht denken kan, **omdat meester Alcar zijn organische leven vrij maakt:**

"De Openbaring, waarmee ik verbonden ben, mijn broeder Zelanus, behoort tot de ongelooflijkste wetten door God aan de Maan als Almoeder voor de Ruimte geschonken. Het stemt mijn leven af op de geboorte voor de Maan als Moeder en dat op rnakrocosmische afstemming. Ja zeker, dit wonder is allesomvattend. Het wil zeggen, dat het mij met de geschapen levensrechten voor al het leven van God verbindt! God heeft dit overzien.

Ik kom dus dicht bij het wonder. Indien dit niet was gebeurd,

219

11

I

I i

'I

was het leven van God verongelukt. Het

... Hij gaat
onmiddellijk verder en zegt, maar hij voelt dat hij thans op volle
kracht denken kan, omdat meester Alcar zijn organische leven vrij
maakt,,

Het is als of Gebouw uit grond stampet
zo ook de computer monitor wezen boven zweeft of boven ons lopen

als of je hersens bol meten met wat voor wolkjes in zweven

spy en fsy

book

in 3de boek VERSCHREVEN uit die 2 boeken

Bouw je Kantoor als bloemen in dark en Cool mind Up boven kwam in feed

monitor feed boven up cool mind

Downloaden op usb droom Wat heb je nodig

Zijn zwakke karaktereigenschappen had ik thans
leeren kennen.

Hij ging mij voorbij, doch de wapenen, die eeuwen geleden
waren begraven, namen wij thans weer op, en de strijd op leven
en dood had eigenlijk eerst nu een aanvang genomen. Bloed
tegen bloed, het kind tegen zijn vader, maar de jeugd zou over305
winnen. Hij zag in mij Vader Taiti. Door mijn gaven en de wonderen
had hij mij herkend, zijn zien en aanvoelen was nu voortreffelijk.
Deze mensch had door mij den brandstapel beleefd,.
voor al zijn moorden had ik hem gestraft en opnieuw kruisten
zich onze wegen en zouden wij de wetten beleven. Hij dacht zich
ook nu te kunnen uitleven, maar ik zou zijn leven vernietigen,
doch anders, heel anders, op een wijze, dat zijn ziel zou ontwaken.
„Gij zijt machtig, Vader Iseués, doch kinderlijk doorzichtig,
zoodat een blinde zien kan wat gij wenscht en wat uw verlangens
zijn.”

Mijn nieuw gewaad opende de deuren van den Tempel van Isis
voor mij, niemand kon mij tegenhouden. Haat, niets dan haat
voelde ik tot mij komen. Hoeveel schoone priesteressen waren
er in den Tempel?

Ik telde zeventien cellen; er waren hier kinderen van prinsen
en hoogwaardigheidsbekleeders, doch maar enkelen die „natuurlijk”
begaafd waren. De priesteressen waren in een zaal
bijeën, waarin ik binnentrad. Eén van hen, die als een stralende
zon haar licht over mij uitstortte, keek naar mij. Ik schrikte
hevig. Ben jij het, Lyra? Jij hier, in den Tempel? Is het daarvoor
dat mijn schreden hier naar toe worden geleid? Wilde men,
dat ik mijn Vader zou ontmoeten? Wil men ook jou de groote
vleugelen schenken? Ik vroeg mij af of ik droomde. Het kon
niet anders, het was Lyra. Hoe moest ik de Goden danken, Lyra,
ik mag je zien? De andere priesteressen gingen heen en ik trad.
naar haar toe.

„Ziel van mijn ziel, nu mogen wij elkander ontmoeten, doch alles
is mij duidelijk. Ik ben het, lieve Lyra, als kind waren wij op
„de weide”, mijn meester heeft ons ook nu verbonden. Herinner
je je nog „de weide”?”

„Ik weet alles, Venry, en heb lang moeten wachten, toch ben j&
tot mij gekomen. Maar mijn zien is waarachtig. Groot ben je,
Venry, je wonderen zijn mij bekend, je zal Isis groot maken.
Ik zie in je leven, heb je steeds mogen volgen. Mijn meester liet
mij zien, alsof hij voelde, dat mijn leven gereed is. O, heb geen
306

angst, Venry, je leider waakt, waakte steeds over mij; die ontwikkeling
blijft verre van mij, mijn oorzaak en gevolg is in het
wachten overgegaan. In mijn ziel ligt mijn eigen bescherming,
want heel vaak kwamen de demonen tot mij, maar ook een
andere kracht, die heel sterk en machtig is, Venry, waardoor jij
de wonderen beleeft, legde om mijn ziel het allereerste wonder,
zoodat zij van angst heengingen. Ik zal dienen, Venry, en wie

dienen wil, ontvangt de bescherming van de Goden, ook al stond ik heel alleen tegenover een overmacht.”

„Lyra, mijn ziel, ik ben hier om den Tempel van Isis groot te maken. Ik heb in ons vorige leven mogen zien. Wat wij daar hebben beleefd was hartstocht en geweld. Wij brachten anderen leed en smart, doch onze zielen ontwaakten en wij verzadigden ons door hen, die op den brandstapel zijn gestorven. Ben jij ook daarin bewust, Lyra?”

„Ja Venry, ik weet alles.”

„Als je dit duidelijk is, Lyra, voel je dan, waarom wij hier zijn? Is het wonder van één-zijn in je bewust? Je zal mij de kracht geven om mijn taak te volbrengen, omdat de Goden weten, dat ik alleen zou bezwijken. In andere levens zal je mij toebehooren, want nu zijn wij nog niet gereed, lieve Lyra, om het allerhoogste geluk te ontvangen. En toch zijn wij één, maar dit één-zijn is en genade en het behoort bij mijn taak. Wij leven in de wetten, bij dit oorzaak en gevolg, mijn kind, ligt dit één-zijn en het behoort daartoe.

Hoe zou ik kunnen dienen, Lyra, als ik de liefde niet kende?

Wat voel jij? Kun je mij alles verklaren?”

„Mijn lieve Venry, heerscher van Isis, bringer der liefde, je beleefde reeds wonderen, doch die nog komen, zullen alle anderen overtreffen. **De Goden willen dat je dient en ook ik moet dienen.**

Ons één-zijn deed je gaven ontwaken en je ziel ontwikkelen. In mij leeft Isis, wij zijn kinderen van God, ons leven zal hierin eindigen, om dan verder te gaan en goed te maken. Al zal mijn ziel in andere lichamen leven, wij zijn en blijven één, Venry. Ik zal kinderen baren, door anderen geschapen, toch ben ik van jou, alleen van jou, Venry.

307

Ik zal wachten, maar eens zal ik groot zijn en tot je terugkeeren en indien noodig, mij geheel overgeven, hoe mijn einde op aarde ook zal zijn. Er zullen tijden komen, Ven